

verren tijd pas weêr zou vreugden, een plotse-
ling pijnend-angsten huilend in haar binnenste,
voor wat geschieden kon in de geheiming
van het lange jaar, dat eerst nog heen moest
dagen. Maar dadelijk troostte het vooruitzicht
voor haar op, dat zij niet meer alleen was
en dat elken dag het nieuw geluk — al was
het niet het groote van dien eenen dag —
zou brengen, hem weêr te zien.

Den volgenden dag wist heel het werk-
huis, dat zij met hun tweëen waren uitgeweest
en werd het overal besproken. En het duurde
dagen vóór ieder over het geval had afgepraat.

De winter was gesomberd uit de koude,
laag-gewolkte lucht, de zalen van het werk-
huis nog vreugdelloozer grauwend, een matte
lichteloosheid droevend door de hooge ven-
sters, waarlangs de regenbuien grijsden of in
een wilde warrel-vlokking de sneeuw naar
onder dreef. De lichten werden vroeger op-
gevlamd, den avond langer rekkend in het
schaduw-vallend schemeren van de zaal; zij
bleven later kleuren in den ochtend, bleek-
rossend in het moeilijk helder-drijven van
den dag die langzaam door de ruiten binnen
droefde. Zij zat, als vroeger, eenzaam en
verlaten tusschen al die vreemden, de dagen
tellend vóór de lente weêr zou lichten en
het verbod, om in den tuin te gaan, zou
worden afgezegd. En sleepender, eentoniger
als vroeger, vielen de uren heen, nu zij niet
eens de deeling zag der dagen, die zij eer-
tijds uitging en steeds zich af-gesloten voelde
van de wereld, waarvan het laatst visioen,
dat in haar oogen was gebeeld, toen zij met
hèm geloopt had, veel lokkender en mooier
dan te voren voor haar opstond. Toch was
haar denken niet zoo droevig als voorheen,
nu diep in haar het voelen warmde, dat in
hetzelfde huis, niet ver van haar gescheiden,
al kon zij hem niet zien, haar jongen leefde,
die aan haar dacht en die, als zij, verlangde
naar de zon-gelichte dagen, waarop hij haar
weêr spreken kon. En eindelijk, na langzaam
triest-gesleepte maanden, waarin geen wisseling
de leêg-geleefde uren van elkander onder-
scheidde, zonde het voorjaar weêr omhoog,
zij mocht weêr in den tuin gaan en de lange,
kleuren-lichte zomer ging weêr op-beloven,
de tijd van dag na dag gestadig stil geluk,

dat zij hem weêr kon zien en weêr kon
spreken, met altijd aan het eind die eene
dag, die eene groote, de verjaardag van de
stichting, waarop zij met hem uit kon gaan.

En veel vloeiden de jaren heen. Het was
een relletje geworden in het armenhuis, ze
elk jaar zoo hand in hand uit wandelen te
zien gaan, waarover dagen van te voren al
gesproken werd. Zij stoorden zich niet aan
het spottend plage-lachen, maar deden elk
jaar als op dien eersten dag en bleven steeds
dezelfde voor elkaar en zagen niet hun
ongemerkt ouder-worden.

Toen ik zoowat een half jaar dokter in
het armenhuis was geweest, schokte het feit
in haar tevreden stemming, waardoor ik
kennis met hen beiden maakte en waardoor
een soort intimiteit tusschen ons drieën is
gebonden. Het was in den winter en hij had
haar lange weken niet gesproken, zoodat hij
geen gelegenheid gehad had haar te waar-
schuwen, dat hij noodzakelijk uit moest gaan.
Misschien had hij er ook niet aan gedacht,
omdat hij het niet zoo gewichtig vond. Het
was voor een boodschap, die onmogelijk nog
zooveel maanden wachten kon tot aan den
stichtings-dag, iets voor zijn kleêren of zijn
werk, dat hij dringend noodig had. En hij
was alleen gegaan, er niet aan denkend, dat
zij het zoo iets vreeselijks zou vinden, als zij
het hoorde. Toen had een vrouw, die op
dezelfde zaal als zij was en die het weêr
van anderen had gehoord, haar kwaad-
sprekend gewaarschuwd — uit schadenfreude
en uit lust tot plagen, omdat zij eigenlijk
geen van allen in het werkhuis konden zetten,
dat die twee van elkaar hielden; uit jaloezie
misschien; die menschen zijn zoo raar onder
elkaar — dat hij dien dag alleen ging. En
toen, terwijl zij voor het venster stond en
hem zag loopen, was door de op-winding
van jaloezie en van woede, dat hij haar be-
droog, zooals zij dacht, een zenuwtoeval in
haar lichaam op-geschokt. Ik ben toen dadelijk
er bij gehaald, ik stond net klaar het werk-
huis uit te gaan. Het was niet ernstig en zij
was heel gauw gekalmeerd. Maar toen, nadat
ik haar geholpen had en weêr tot kalmte
had gekregen, heeft zij me in een lief-ge-
brekkig zeggen en zoeken naar het woord,